

«СКАЗАВ: ДОЖИВУ ДО ОБМІНУ, ЩОБ ДІЗНАТИСЯ, ЯК МАМА ПОВЕРНУЛА СОБАКУ». ЛУЧАНИН ДМИТРО СЕЛЮТІН – ПРО 29 МІСЯЦІВ РОСІЙСЬКОГО ПОЛОНУ

Опублікувати

Військовий медик із Луцька **Дмитро Селютін** розповів про пережиті в російському полоні тортури, повернення додому та зустріч із собакою, яку був змушений лишити в оточеному Маріуполі.

Нагадаємо, 27-річний військовий медик 36-ї бригади морської піхоти **Дмитро Селютін у полон потрапив 12 квітня 2022 року** із заводу Ілліча у Маріуполі. У результаті обміну 13 вересня 2024 року він **повернувся в Україну**. До Луцька приїхав 29 жовтня.

Місцем утримання Дмитра Селютіна став російський Галич Костромської області. Там він **провів 29 місяців**. За цей час схуд на 40 кілограмів, щодня переживав психологічний тиск і побої. Своє тривале **перебування в неволі** пояснив тим, що ворог неохоче віддає морських піхотинців, оскільки вони молоді й мотивовані продовжувати захищати Україну.

Зараз Дмитро Селютін **проходить реабілітацію**, а в подальшому хоче допомагати побратимам. Як реабілітолог планує працювати в Центрі реабілітації служби реінтеграції Генштабу. Ця служба опікується адаптацією полонених у перші три тижні після повернення додому.

Читати ще: «Діма вдома – це головне. Все інше поправимо», – лучанка Наталія Ніколаєва, яка дочекалася сина з полону

В інтерв'ю ТРК «Аверс» Дмитро Селютін розповів, що до лав ЗСУ вступив ще 2017 року. Він потрапив до 36-ї бригади.

«Перша ротація – в місті Маріуполь старшим бойовим медиком у дуже потужну роту дуже потужної бригади. Без бойового досвіду звідти не вийдеш. У мене була дуже велика кількість евакуацій. Я навчав хлопців тактичній медицині в такому форматі, щоб вони вміли впоратися без мене, щоб вони могли надати допомогу навіть мені, якби це знадобилося... Дуже багато хлопців, у тому числі молодих, загинули», – сказав він.

«Були різні страхи, різні сподівання і дуже сильна надія»

Як пригадав, під час здавання в полон навесні 2022 року військові сподівалися на швидкий обмін і подальше повернення додому. Спершу їх деякий час утримували в Оленівці Донецької області, а згодом перевезли в Росію.

«У всіх був важкий стан. Хай із ким спілкувався, всі казали: як у кіно збоку на все дивишся. Мабуть, отямився я після того, як мене закинули в камеру... Глянув у вікно. Вже почало світати. Я дивлюся на цю зеківську форму в руках. Думаю, правду казала викладачка з хірургії з медичного коледжу: Селютін, ти закінчиш у тюрмі.

Ми реально не розуміли, що ж там буде, що нас чекає. У нас були різні страхи, різні сподівання й дуже сильна надія. Мабуть, це нам і допомогло вижити в перші чотири місяці пекла. Перші чотири місяці – це були постійні допити та катування. Вони могли підняти посеред ночі, за день – десять разів смикнути. І били щодня... Як їжу видавали, шокером по руках били... Біль від шокера нестерпний, різкий», – пригадав Дмитро.

Наглядачі знущалися та нещадно били військовополонених, самостверджуючись таким чином.

«Вони реалізовували себе як патріоти Російської Федерації. «Ти мій ворог і я буду робити з тобою все, що захочу». Вони отримували від цього задоволення», – додав Дмитро.

Читати ще: [Мріяв стати Героєм-космонавтом, але став Героєм нашого часу. Азовець Владислав Бакум – єдиний ковельчанин, якого досі не повернули з полону.](#)

«Якщо перший поверх кричить, то третій молиться»

На допитах він стверджував, що є медиком і працював у госпіталі.

«Я був пов'язаний з деякими націоналістичними групами, з деякими подіями. Вони про це не довідалися. Я увесь час розповідав їм одну і ту саму історію. Протягом двох-чотирьох годин допиту вони тебе б'ють і змушують відповідати на ті самі запитання... Усю ніч хлопців допитували шокерами. Я знаю, що на одному чотири шокери посадили за ніч. Можуть вивести на вулицю і там на ніч лишити. Усе, що завгодно... Найгірше, що на психіку тиснуло, – крики.

Ми сиділи на третьому поверсі, поверсі смертників. Там 36-та сиділа і кілька зальотних. Із першого мене переселили на третій поверх. На першому били менше. На другому теж били. А на третьому вбивали. Тобто якщо перший поверх кричить, то третій поверх молиться. Серпень 2022-го ми називали чорним серпнем. 14-го мені зламали ногу на ранковій перевірці, побили... 18-го на вечірній перевірці добренько побили. Я вже не ходив. І вдарили ногою в голову. Я відлетів у решітку, втратив свідомість. До тямі мене швиденько шокером привели. Чотири секунди – і людина при тямі. І 22-го нас побили до такого стану, що в мене на вечір температура під 40 піднялася. Я думав, що вмру. І зранку 23-го в санчастину попросилася половина СІЗО. І медсестра сказала начальнику СІЗО: якщо так буде тривати, то вони нас просто повбивають, що вже там люди доходять. І вони трошки збавили темпи – на місяць».

Із часом Дмитро Селютін почав працювати в ув'язненні медиком: він працював із полоненими хлопцями, надавав їм психічну та фізичну допомогу, проводив незначні хірургічні втручання.

«Я з задоволенням це робив. Окрім того, начальник СІЗО сказав, щоб мене не зачіпали. Це не допомогло зовсім. У березні 2024 року на ранковій перевірці інспектору щось не сподобалося, він нас змусив відтискатися. І нас питають: чоловіки, ви розслабилися, Селютін, ти що, сьогодні підйом проспав? А ми мало спали, бо чергували вночі над хлопцями із суїцидальними нахилами, тобто дві години спиш, дві години чергуєш – і так протягом 190 днів. Тобто на добу я спав чотири години. І проспав підйом на 10 секунд. Я не почув команду «Підйом». Нас стали качати, мене почали бити. І десь 40 хвилин ця екзекуція тривала.

Потім нас відправили в камеру. Я там трохи віддихався. Чую, що відчиняються двері. Ми знову вибігаємо в коридор. Хлопцям дають завдання прибирати коридор. І поки вони прибирають (близько пів години), мене б'ють і качають. Качають, тобто я присідаю, вистрибую, скачу, відтискаюся, прес качаю і при цьому мене ще б'ють дубинками. Десь через годину я вже майже не ходив. Ще через годину в мене скакнув тиск... Ну але і це пережили», – розповів Дмитро.

Читати ще: [3 полону звільнили двох волинян: засудженого до 25 років азовця Андрія Богдана і 20-річного Івана Скоропаду.](#)

Військовополоненим давали команди по загальному зв'язку: сидіти чи стояти. Вісім годин вони спали, а з решти 16 годин могли навіть 10-12 годин стояти. Похід у туалет – тільки з дозволу. Могли й не дозволити.

«На обмін хлопці їдуть. Класно... А це був той Іл-76, який розбився»

«О шостій ранку підйом. Потім зарядка – обов'язково така, що після зарядки ти маєш вмирати. О 6:30–6:40 – сніданок. Поїли, посуд помили, встали і стоїмо. Черговий по камері починає прибирати. Камера має блищати. Якщо інспектор прийде, проведе рукою і рука в нього буде брудна – все, можеш вішатися. О восьмій годині – перевірка. Поки інспектори перевіряють камеру, спецпризначенці на коридорі тебе качають і б'ють. Це все на колінах. Потім забігаєш у камеру. Ще можуть сказати, що повільно забігаєш. Вибігаєш назад і тебе ще раз б'ють... Потім прогулянка. П'ять-сім ударів шокером дорогою до прогулянки ти отримуєш. Плюс собака може кинутися...

Спілкуватися заборонено. Голови не можна підняти. Ти стоїш, голову опустив, руки за спиною. Могли замість стояти дати команду ходити по камері. На обід ти можеш шокером по руках отримати. Це дуже боляче. Так само під час вечері. Після вечері черговий прибирає камеру перед вечірньою перевіркою. На вечірній перевірці знову б'ють. Ти виходиш з камери і тебе на ніч добренько прокачують. Могли ще зробити конвою на лі...

», але це вже тоді, якщо ти вмираєш», – описав один день у полоні Дмитро.

#КАВАзПЕРЦЕМ та Дмитром Селютіним

Катування струмом, голки під нігті, виривання зубів, нігтів, згвалтування, гасіння недопалків на шкірі – в полоні українські військовослужбовці переживають найстрашніше. Тому, за словами Дмитра, усі військовополонені думають про суїцид. Дехто божеволіє, б'ється головою об стіну чи намагається вчинити самогубство.

«У якого військовополоненого, який відсидів півтора року, не виникає таких думок (про самогубство)? Але я дуже себе люблю і дуже хочу жити. Але такі думки є в усіх», – зауважив він.

Окрім фізичного насилля, росіяни чинили на військовополонених психологічний тиск, зокрема погрожували рідними.

«У перші дні в нас вибили паролі від наших соцмереж. Із мене вибили Instagram. Facebook не вибили. Я розумів: якщо дам Facebook, то мені торба. Там у мене стільки переписок, що мені вже не жити було б», – сказав Дмитро.

Читати ще: «Мене повернули, коли я там вже був непотрібний»: звільнений з полону РФ військовий з Луцька за 2 роки вперше поспілкувався з мамою

Як поділився, витримати всі знущання і тортури в полоні допомагала надія.

«Здається, перший обмін був 2 січня. І потім 22-го, здається, вивозять хлопців. Ми такі: на обмін, на обмін. Назвали прізвища. Там мій дуже хороший друг. На обмін хлопці їдуть. Класно. А це був той самий Іл-76, який розбився. Там було понад 10 людей, зокрема і мій друг. Ми відмовлялися в це вірити. Ну але війна. Всі гинуть. Літаки розбиваються, міни підриваються, автомобілі розбиваються. Таке життя», – зітхає він.

Батьки, родичі часто не розуміють військових, які повернулися додому, наголосив Дмитро Селютін: «Навіть я як людина, яка там була, не можу на 100% розуміти того, хто сидів зі мною. Тому що в нього своя психіка, він по-своєму це все пережив. І навіть я не розумію, що в нього на душі. Що казати про людину, яка взагалі з цим не стикалася? І багато рідних заплющують очі на те, що це людина, з якою треба вміти поводитися, мати на увазі деякі факти. Рідні про це забувають, і коли вони доводять цю людину до агресії, до якихось негативних проявів, то не можуть зрозуміти, чому ти такий став... На сьогодні дуже велика проблема – контакт із рідними у військовополонених. Так само – і у військових, які пройшли бойові дії. Зараз більше потрібно працювати з сім'ями, ніж з тими, хто повертається з полону, з боїв».

Читати ще: «Я не боялася померти». Військова з Луцька, яка пережила полон, нині працює в ТЦК і мріє шити одяг для захисниць

У полоні Дмитро зміг написати одного листа матері. Майже через рік отримав від неї відповідь – разом із посилкою від Червоного Хреста.

«Ця історія набула великого розголосу в СІЗО. Усі питали: як твоя мама повернула собаку?»

«Там був лист від мами і фотографія – з повідомленням, що моя собака вдома. Як вони це зробили? Із того дня я сказав: хай скільки тут сидітимемо, я доживу до цього клятого обміну, пацани, тільки заради того, щоб дізнатися, як вони повернули собаку. Ця історія набула великого розголосу в СІЗО. Усі в один голос питали: як твоя мама повернула собаку? «Селютін, ти ж медійна особистість. Будеш там інтерв'ю давати?» Буду. «Що будеш казати?» – «Начальнику, буду казати правду, тільки правду». «Ну, якщо тільки правду, то розповідай». От я і розповідаю. Там брехати не треба. Там і від правди страшно», – сказав Дмитро.

Наталія Ніколаєва розшукала собаку сина. Афіна була в окупованому Маріуполі. Під час боїв за місто вона була поряд із Дмитром та його побратимами. Афіна зникла у квітні з території заводу Ілліча, коли Дмитро потрапив у полон. Волонтери з Наталією не припиняли її пошуків.

Афіну з Донеччини везли в Україну довгим шляхом: Маріуполь, Латвія, Литва, Польща і нарешті Луцьк.

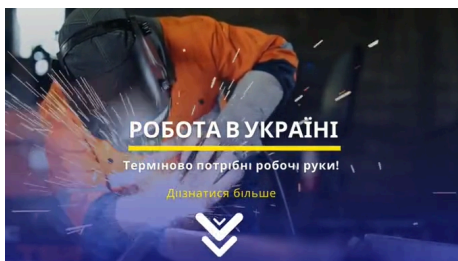
«Мама виклала фотографії в інтернеті – на маріупольських російських сайтах. Начебто вона біженка з Маріуполя і, коли виїжджала, собака втекла. Усе, що в неї було, – це фотографії і відео, які я їй скидав. Дуже багато їй скидали фотографії і відео з усього Маріуполя. Як я зрозумів, мама обіцяла винагороду і все, що завгодно, пропонувала... В Афіни специфічна зовнішність і специфічно підрізана вуха. Інших таких я не бачив.

Одного прекрасного дня мамі надіслали відео з комунального господарства міста Маріуполя, де бігала собака, схожа на Афіну. Мама начебто її впізнала. Попросила ще фото. Було підтверджено, що це справді Афіна. Питання: як її забрати? Я не знаю всієї історії, але там цілий екшн. Знаю, що її викрали з цього комунального господарства, бо хтось не хотів її віддавати. Ще правдами-неправдами домовлялися з місцевими маріупольськими волонтерами, щоб її за гроші перевезли. Її зробили російський паспорт, потім закордонний, щоб вивезти в Європу, а потім уже український. До цієї спецоперації була задіяна низка людей... В Афіни історія повернення веселіша, ніж в мене», – звернув увагу Дмитро.

Знайшли помилку? Виділіть текст і натисніть [Повідомити](#)

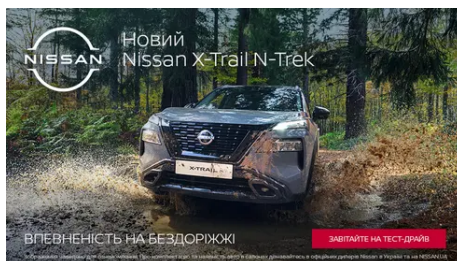
Підпишіться на наш [Telegram-канал](#), аби першими дізнаватись найактуальніші новини Волині, України та світу

БІЛЬШЕ КЛАСНОГО МАТЕРІАЛУ

Терміновий набір працівників на виробництво в м. Київ

Atma

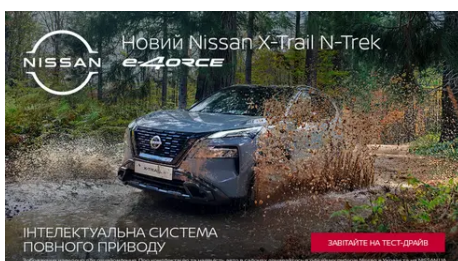
Новий Nissan X-Trail N-Trek створений для бездоріжжя

Nissan

Німіють руки й шумить у вухах? Почистьте судини за цим рецептом

Карділікс

Nissan X-Trail N-Trek. Для тих, хто знаходить нові можливості!

Nissan

Хірург м. Київ назвав потужний продукт для відновлення суглобів

Сурглобон

Болить стегновий суглоб і віддає в ногу? Негайно зробіть це

Сурглобон

